‘ hij om de positie van het Huis van Oranje te redden, Elisabeth le Roi aan de toenmalige ambassadeur van Nederland in België had toegeschreven.

Volgens dr. De Jong heeft Van ’t Sant destijds meineed in een noodsituatie gepleegd. Hij zei op een persconferentie, waarop deel 10A werd gepresenteerd, dat hij geen enkele reden heeft om aan Van ’t Sant te twijfelen en dat deze tot aan zijn dood recht door zee is gegaan om zijn eenmaal gedane belofte om het Koninklijk Huis te beschermen, gestand te doen.’

Dit antwoord kwam hem te staan op een kritisch hoofdartikel in *De Tijd* (12 december 1980):

‘ ‘Bij de presentatie van zijn nieuwe boeken heeft De Jong nagelaten serieus in te gaan op Den Doolaards verwijten. Hooghartig zei hij vast te houden aan zijn eigen lezing. Hooguit komt hij er bij leven en welzijn in 1985 op terug, wanneer in een *Epiloog* van de serie aspecten van de kritiek aan de orde komen.

Maar als De Jong zo zeker is van zijn zaak had hij nu met een weerlegging moeten komen van Den Doolaards zinnige geschrift. Nu moet worden aangenomen dat hij dat niet kan, ondanks zijn suggestie dat hij nog argumenten in portefeuille heeft. Het heeft er veel van weg dat De Jong een door vertrouwen verblind dienaar van Van ’t Sant is, die ter wille van diens rehabilitatie zijn goede naam offert.’

Na het verschijnen van deel 13 kwam Den Doolaard in *NRC-Handelsblad* (29 november 1988) op de zaak terug en herhaalde zijn kritiek.

‘ ‘Begin december 1927 overreedde Van ’t Sant de familie van de pas overleden Nederlandse gezant te Brussel, jhr. dr. Carel van Vredenburch, hem een bedrag van *f* 40 000 (tegenwoordige waarde een half miljoen gulden) toe te vertrouwen om daarmee een jonge vrouw af te kopen. Deze “Elisabeth le Roi” had gedreigd om met een onecht kind van de overledene aan de hand schandaal te komen maken op de begrafenis. Dit drie jaar oude jongentje, “Henny”, was in feite een bastaard van prins Hendrik, wat Van ’t Sant vanzelf verzweeg. Hij maakte van de transactie, waarbij Elisabeth le Roi hem twintig compromitterende brieven van wijlen jhr. Carel ter verbranding zou hebben overhandigd, een ambtsedig proces-verbaal op dat hij aan de broer van de overledene, jhr. Jan van Vredenburch, als vrijwarend document tegen verdere eisen toevertrouwde.

Deze ietwat naïeve landjonker ontdekte pas jaren later dat alle personalia in het proces-verbaal vervalst waren, waaruit hij en zijn advocaat mr. Hartog concludeerden dat Elisabeth le Roi niet bestond. Hij diende begin 1934 bij het Haagse gerechtshof een aanklacht tegen Van ’t Sant in wegens oplichting. De procureur-generaal besliste uiteindelijk dat er onvoldoende grond was voor rechtsvervolging. Van ’t Sant achtte deze formulering